

Първий бей.

Тая сутрина съмъ зелъ единъ абдестъ и не съмъ оште повторилъ.

Кадия та, *(като гледа часовникъ тъ).*

Тъкмо врѣме и азъ трѣбова да стоя. Тия гяури! Не стига дѣто ти запалватъ мозъкъ тъ. Прѣпятствувать ти отгорѣ и да идешъ на молитва!

(Бееве ти и ходжа та излизатъ).

ЯВЛЕНИЕ III.

Кадия та, Маринъ, Найденовъ, Тахсинъ паша.

Тахсинъ.

Каза ли нѣшто?

Кадия та.

Ништо, и тоя пътъ ништо.

Тахсинъ.

Ништо!

Кадия та.

Казахъ ви оште кога го уловиха. Десетъ испита такъви може да послѣдovatъ и ништо нѣма да излѣзе отъ уста та му. Дърво то би проговорило пò-скоро отъ него.

Тахсинъ.

И така нѣма да прѣклони глава! Нъ това трѣбова да стане! . . . Тая гордостъ трѣбова да я вида прѣвита! Мое то унижение стой. Помилванъ великодушно отъ единъ разбойникъ! Тоя позоръ само негово то унижение може да го измие . . . Искамъ го, Кадж ефенди и трѣбова да ми го обѣштаешъ.

Кадия та.

Пò-лесно може да се обѣштае рай тъ на грѣшникъ тъ, който е убилъ бапта си и майка си, нежели превиваніе то на тая желѣзна глава. Ахъ дай ми власть, и тогава другояче ште ти говора, паша ефенди.

Тахсинъ.

Нъ за какво ште ми служи тогава твоя та сполука?